

zemkovému úřadu čeliti již povolení exekuce rekursem a odmítnouti proto rekurs z uvedeného důvodu nebylo lze. Ve věci samé je napadené usnesení, jímž byl návrh na exekuci zabavením a prodejem neoddělené ještě úrody na přidělových pozemcích zamítnut, správné. Podle § 252 ex. ř. nesmí býti příslušenství nemovitosti, k němuž patří podle § 295 obč. zák. i neoddělené plody, vzato do exekuce leč s nemovitostí samou a podle §§ 23 a 36 přidělového zákona lze k vydobytí pohledávky na přidělové pozemky a tím i na jejich příslušenství vésti exekuci jen, pokud se týče po pravidle (§ 12 zákona úvěrového ze dne 11. března 1920, čís. 166 sb. z. a n.) jen vnučenou správou. S těmito předpisy se navržená exekuce nesrovnávala a byl rekursním soudem návrh právem zamítnut.

Čís. 10500.

Jest na obchodníku, by neobjednané zboží nepřijal, pokud se týče, bylo-li omylem přijato, by si je neponechal a by odesílatele zboží způsobem vylučujícím každou pochybnost náležitě informoval a upomínal, by se zbožím jinak disponoval.

(Rozh. ze dne 2. února 1931, Rv II 74/30.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny za dodané zboží (motorový olej) procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Jest zjištěno, že zboží bylo přijato zaměstnankyní žalovaného k tomu oprávněnou v jeho obchodě, dále že účet, znějící na jméno žalovaného, nebyl vrácen a že žalovaný nikterak toho nedbal, by zboží bylo pro žalující firmu uschováno, až o něm bude jinak disponovati, a naopak, že žalovaný tomu nezabránil a trpěl, by dodaný olej byl upotřeben jeho zaměstnancem L-em pro auto, jež mu byl svěřil k vykonání jeho služebních povinností v zájmu firmy, posléze že po dodání zboží účetní žalované strany při telefonickém rozhovoru se žalující a pak osobně při návštěvě Lva S-a nic proti dodání a fakturování oleje žalované straně nenamítal, ba dokonce vyrovnání účtu přislíbil. Ovšem nebyla žalovaná strana se žalující stranou ve stálém obchodním styku, naopak šlo o první obchod stran. Nicméně byla žalovaná strana podle názoru odvolacího soudu i v tomto případě povinna, by se, chtěla-li objednávku a dodání zboží jako pro ni neplatnou a nezávaznou odmítnout, docela jinak zachovala, než se skutečně stalo. Jde o obchodní věc a, any obě strany jsou obchodníky, jest použití zásady cti a víry v obchodním životě. Podle této zásady bylo však na žalovaném, by zboží neobjednané nepřijímal, pokud se týče, bylo-li zboží mylně přijato, by si je neponechal a by žalující firmu způsobem každou pochybnost vylučujícím o této své vůli náležitě informoval a upomínal, by se zbožím jinak disponovala. To vše se — jak shora zjištěno — v souzeném případě nestalo, nýbrž stal se právě opak toho všeho, pročž žalující právem může žádati na žalovaném zaplacení kupní ceny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc úplně správně a dovolatel se poukazuje na správné důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny vývody dovolání. Odvolací soud nevyslovil názor, že dovolatel byl povinen vrátiti žalobkyni zboží, nýbrž jen že ji měl informovati, že zboží neobjednal a že je nepřijme. Že by tento postup byl odpovídal zásadě poctivosti a důvěry v obchodním životě, dovolatel sám vycítil, namítaje, že tak učinil a vrátil žalobkyni fakturu. Dovolatel připustil, že zboží bylo mylně přijato, a proto bylo jeho povinností, by tento omyl žalobkyni včas vysvětlil. Avšak podle zjištění odvolacího soudu se tak nestalo, naopak účetní dovolatelův přislíbil vyrovnání účtu, což dovolatel ani nenapadá. Odvolací soud necituje ustanovení § 914 obč. zák. a netřeba se proto zabývati vývody dovolání, vycházejícími z opačného předpokladu. Odvolací soud vychází při právním posouzení věci zřejmě z ustanovení čl. 279 obch. zák. a § 863 druhý odstavec obč. zák. Jak dovolatel připouští, šlo o reální ofertu a přijal-li ji, jak odvolací soud právem za to má, jde o obchod podle čl. 271, pokud se týče 273 obch. zák. a nesejde na tom, že dovolatel zboží neobjednal.

Čís. 10501.

Nelze povolití rozluku podle § 17 rozl. zák., stala-li se v případě § 13 c) rozl. zák. soudní výzva k návratu a její neuposlechnutí teprve po právoplatném rozhodnutí sporu o rozvod.

(Rozh. ze dne 3. února 1931, R I 928/30.)

Manželství stran bylo právoplatně rozvedeno od stolu a lože z viny manželky pro zlomyslné opuštění. Žádosti manžela o povolení rozluky nebylo původně vyhověno (viz rozh. čís. sb. 8806) v podstatě proto, že manželka nebyla vyzvána k návratu. V napotomní žádosti o povolení rozluky tvrdil manžel, že zatím vyzval bezvysledně manželku k návratu. Soud první stolice k této žádosti rozluku povolil, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Rozhodnutím čís. sb. 8806 bylo právoplatně vysloveno, že jen na základě rozsudku, jímž bylo rozvedeno manželství stran, nelze vysloviti rozluku manželství. Jest otázkou, zda jest to možné nyní, když manžel vyzval prý mezitím bezvysledně manželku k návratu. Tuto otázku jest zodpověděti záporně. Soudní výzva k návratu podle zák. 320/1919 je jen předpokladem, by mohl býti uplatňován rozlukový důvod podle § 13 c) cit. zák. Že nebylo uposlechnuto výzvy, není o sobě rozlukovým důvodem, nýbrž jest podle § 13 c) dále zapotřebí, by manželka zlomyslně opustila manžela. Jinými slovy: Nedostatek včasné výzvy k návratu v rozvodovém sporu nemůže býti odstraněn tím, že dodatečně, po rozsudku o rozvodu, dojde k soudní výzvě. Pro rozsudek o rozvodu, na jehož základě jest posuzovati nynější žá-